

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Равіна Вадима Львовича про відповідність Конституції України (конституційність) статті 294, частини третьої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
25 березня 2024 року
№ 58-1(II)/2024

Справа № 3-39/2024(82/24)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання, доповідач),
Городовенко Віктор Валентинович,
Мойсик Володимир Романович,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Равіна Вадима Львовича про відповідність Конституції України (конституційність) статті 294, частини третьої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Равін В.Л. із клопотанням перевірити на відповідність статтям 3, 8, 9, 19, 22, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій статті 55, статті 65, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) статтю 294, частину третю статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Статтею 294 Кодексу визначено, що „окремо від рішення суду можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали суду першої інстанції щодо:

1) забезпечення доказів, відмови в забезпеченні доказів, скасування ухвали про забезпечення доказів;

2) забезпечення позову, заміни заходу забезпечення позову, скасування забезпечення позову, відмови у забезпеченні позову, відмови у заміні заходу забезпечення позову або скасуванні забезпечення позову;

3) повернення заяви позивачеві (заявникові);

4) відмови у відкритті провадження у справі;

6) передачі справи на розгляд іншого суду;

7) відмови поновити або продовжити пропущений процесуальний строк;

8) затвердження умов примирення сторін;

9) призначення експертизи;

10) визначення розміру судових витрат;

11) зупинення провадження у справі;

12) залишення позову (заяви) без розгляду;

13) закриття провадження у справі;

14) внесення або відмови у внесенні виправлень у рішення;

15) відмови ухвалити додаткове рішення;

16) роз'яснення або відмови у роз'ясненні судового рішення;

17) відмови у відкритті провадження про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами, відмови в задоволенні заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами;

18) відмови у поновленні пропущеного строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання;

19) відстрочення і розстрочення, зміни або встановлення способу і порядку виконання судового рішення;

20) заміни сторони у справі (процесуальне правонаступництво) або сторони виконавчого провадження;

21) повороту виконання рішення суду або відмови у повороті виконання рішення;

22) внесення чи відмови у внесенні виправлень до виконавчого документа, визнання чи відмови у визнанні виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню;

23) окрема ухвала;

24) стягнення штрафу в порядку процесуального примусу;

25) накладення штрафу та інших питань судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах, постановлених судом відповідно до статті 382 цього Кодексу;

26) відмови у відкритті провадження за заявою про відновлення втраченого судового провадження;

27) відновлення або відмови у відновленні повністю або частково втраченого судового провадження“.

Частиною третьою статті 328 Кодексу визначено, що „у касаційному порядку можуть бути оскаржені ухвали суду апеляційної інстанції про відмову у відкритті або закриття апеляційного провадження, про повернення апеляційної скарги, про зупинення провадження, щодо забезпечення позову та заміни заходу забезпечення позову, про відмову ухвалити додаткове рішення, про роз’яснення рішення чи відмову у роз’ясненні рішення, про внесення або відмову у внесенні виправлень у рішення, про повернення заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами, про відмову у відкритті провадження за нововиявленими або виключними обставинами, про відмову в задоволенні заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими або виключними обставинами, про заміну сторони у справі, про накладення штрафу в порядку процесуального примусу, окремі ухвали“.

Із матеріалів справи вбачається, що Равін В.Л. повторно звернувся до Сьомого апеляційного адміністративного суду з апеляційною скаргою на рішення Богунського районного суду міста Житомира від 10 жовтня 2019 року. Сьомий апеляційний адміністративний суд ухвалами від 29 березня 2023 року та

від 29 травня 2023 року залишив апеляційну скаргу без руху та встановив строк для усунення недоліків апеляційної скарги. Не погоджуючись із зазначеними ухвалами суду, Равін В.Л. заявив відвід головному судді.

Сьомий апеляційний адміністративний суд ухвалою від 7 серпня 2023 року повернув заяву про відвід судді без розгляду.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 30 жовтня 2023 року відмовила у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Раїна В.Л. на ухвалу Сьомого апеляційного адміністративного суду від 7 серпня 2023 року, оскільки скаргу подано на ухвалу суду, що не підлягає касаційному оскарженню.

На думку автора клопотання, внаслідок застосування Верховним Судом статті 294, частини третьої статті 328 Кодексу „порушено право на доступ до суду та на справедливий розгляд справи“.

Равін В.Л. також зазначає, що „оскарження процесуальних ухвал суду апеляційної інстанції є недосконалим, оскільки створює таку юридичну невизначеність, яка суперечить принципу верховенства права та дискримінує за ознаками виду процесуального документа, що оскаржується в касаційному порядку“.

Обґрунтовуючи твердження про неконституційність оспорюваних приписів Кодексу, Равін В.Л. посилається на окремі приписи Конституції України, рішення Конституційного Суду України, приписи Кодексу, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Розв’язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною, якщо з дня набрання законної

сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Зі змісту конституційної скарги випливає, що остаточним судовим рішенням у справі Равіна В.Л. є ухвала колегії суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 30 жовтня 2023 року. Конституційна скарга надійшла до Конституційного Суду України 12 березня 2024 року, а отже, строк її подання пропущено. Проте Равін В.Л. висловив клопотання про поновлення пропущеного строку у зв'язку з тим, що повний текст остаточного судового рішення у своїй справі він отримав 2 грудня 2023 року, на підтвердження чого долучив відповідні документи.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що строк подання конституційної скарги підлягає поновленню.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити конкретні приписи закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні приписи Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень про неконституційність закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, порушено внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання твердить, що „положення статті 294, частини третьої статті 328 КАС України є обмеженням конституційного права на судовий

захист стосовно гарантій на касаційний перегляд судових рішень, у тому числі ухвал апеляційного суду про повернення без розгляду заяви про відвід судді“.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що Конституція України не містить припису, який гарантував би особі право на касаційне оскарження усіх без винятку судових рішень. Відповідно до Конституції України право на касаційне оскарження судового рішення може бути забезпечене у визначених законом випадках (пункт 8 частини другої статті 129).

Конституційний Суд України у Висновку від 20 січня 2016 року № 1-в/2016 зазначив, що „особі має бути гарантовано право на перегляд її справи судом апеляційної інстанції. Після апеляційного розгляду справи сторони судового процесу можуть бути наділені правом оскаржити судові рішення першої та апеляційної інстанцій до суду касаційної інстанції у випадках, визначених законом, що сприятиме забезпеченню реалізації принципу верховенства права“ (абзац другий підпункту 3.6.3 підпункту 3.6 пункту 3 мотивувальної частини).

Отже, згідно з Конституцією України касаційне оскарження судового рішення належить до питань законодавчої доцільності, розв’язання яких є винятковим повноваженням Верховної Ради України.

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що, аргументуючи твердження про неконституційність статті 294, частини третьої статті 328 Кодексу, Равін В.Л. фактично висловив незгоду із законодавчим регулюванням касаційного оскарження судових рішень, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень про невідповідність Конституції України оспорюваних приписів Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Равін В.Л. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Равіна Вадима Львовича про відповідність Конституції України (конституційність) статті 294, частини третьої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**